

A Locador-kommandó

...Boris Karloff elől civilben is szűkülve menekültek Hollywood kutyái...

Kuczka Péter

A Szahara felett forrón izzik a levegő. Ide még nem nyújtották ki csápjaikat a Földet behálózó időjárás szabályozó-állomások, hogy elviselhető lakóhelyet teremtsenek az emberek számára. El-Dzsufától nyugatra ma is a Locador-oázis jelenti az egyetlen védelmet a homok és a hőség elől. Ebbe az oázisba azonban igen kevesen teszik be a lábukat. A turisták inkább éjszakáznak járműveikben, mintsem a közelébe merészkedjenek a pálmafákkal övezett csillogó tónak.

A víz mellett hatalmas, hófehér kastély emelkedik, amely vakítóan szikrázik a napfényben. Távolról délibábnak tűnik, de mindenki tudja, hogy nagyon is valóságosak ezek a falak. Mögöttük él Locador, az *Emberiség Hőse*, a *Föld Megmentője*, a *Kozmosz Lovagja* és számtalan egyéb kitüntetés birtokosa. Mindezek ellenére Locador nevét borzongva ejtik ki az emberek. Csodákat mesélnek róla, s ő valóban csodákat visz véghez... Beszélik, hogy egyszer a Naprendszer határáról verte vissza a Földet fenyegető *gantenierek* támadását, még hozzá nem egy űrflotta segítségével, hanem mindössze három robotharcosával. Állítólag behatolt a *gantenierek* vezérhajójára és minden élőlényt elpusztított...

Locadort senki sem látta még testi valójában. Alakját tetőtől talpig vörös páncél borítja. A fejét védő sisakon lehetetlen átlátni, s érzelmektől mentesen recsegő hangja hallatán az emberek hátán feláll a szőr.

A civilizáció elől visszavonulva, a Szaharában él, maga programozta robotjai védelmében. Nem tudni, ki ő, honnan jött és mit akar. A földlakók többsége megelégszik azzal a tudattal, hogy Locador létezik...

1. Jimmy L., az android nesztelenül tárta ki a nehéz, mahagóni ajtó szárnyait és belépett a szobába. Azonnal észrevette urát és parancsolóját, hiszen a helyiség berendezése mindössze három fotelből állt. Az északi falat teljes egészében a panorámaablak foglalta el, a keletit az óriásképernyős kommunikátor, míg a nyugatit egy furcsa, idegen világot ábrázoló hologram. Sziklatömbökkel tűzdelt, fortyogó mocsár volt itt látható, zöld színű buborékok szálltak fel és pukkantak szét hangtalanul.

Locador az ablaknál állt. Az oázist magába fogadó Szaharát bámulta, noha odakint semmi sem mozdult. A kókadtt pálmafákon nem ugrándoztak majmok, nem rikácsoltak tarka madarak. Még a szél sem rezdült. A Locador-oázisból elmenekült az élet.

A kihalt földdarab ura belemerült a látványba, amely régen elmúlt eseményeket idézett fel elméjében. Jimmy L. nem szívesen zavarta meg gazdáját, ám a dolog fontosnak tűnt, így halkán köhintett.

– Mit akarsz, Jimmy? – Locador hangja tompán szólt a sisak alól. Páncélöltönyé-

től még a kastélyban sem vált meg soha. Az emberek hóbortos vagy misztikus szokásnak tulajdonították a dolgot, a robotok és Jimmy L. azonban nem ismerték ezeket a fogalmakat. Sok mászt sem ismertek, mégsem volt hiányérzetük, s ez előnyükre vált a szerves személyzettel szemben.

Az android tudta, hogy ura lélekben távoli tájakon jár.

– Hívás az elnöktől, uram – jelentette rendíthetetlen nyugalommal.

Locador elfordult az ablaktól.

– Vetítsd ki – mondta, majd az egyik acélszállakkal erősített fotelhez lépett és beleereszkedett. Jimmy L. fejlett audioérzékelői fátyolosnak ítélték hangját, jóllehet, ezt a ténytet még maga Locador sem vette észre.

Az android megérintette a kommunikátor gombját, és a következő másodpercben a szoba keleti falán megjelent a Föderáció elnökének óriásira nagyított képe. Arckifejezése nem nyugtatta volna meg az állampolgárokat, ha látják, a Locador-vonal védelmi kódján azonban nem lehetett áthatolni. Eddig legalábbis még senkinek sem sikerült, pedig próbálták már néhányan.

– Üdvözlöm, Mr. Locador. – Az elnök arcán megkínzott mosoly futott át. Nem várt választ. Ujjjaival leseperte öszülő halántékáról a verejtékcseppeket, és láthatóan nem tudta, hogyan kezdje el mondandóját.

Locador nem segített neki. A vörös maszk sötét szemüregei mereven szegeződtek a képernyőre.

Az elnök köhintett, zsebkendőt vett elő és megtörölte gyöngyöző homlokát.

– Gondolom, tudja, miért keresem? – Az emberek általában zavarba jöttek, ha szemtől szembe álltak Locadorral, és ez alól az elnök sem volt kivétel. Főleg, ha szíveséget kellett kérnie a páncélos alaktól. – Talán Ön is hallott a Holdon történt katasztrófáról... A három felderítő eltűnéséről...

Locador nem válaszolt, és ez cseppet sem tett jót az elnök közérzetének. Mint minden embert, őt is befolyásolták a Locadorról keringő legendák, ő azonban tisztában volt jó néhányval a valóságmagvával, és ez igencsak felzaklatta kedélyállapotát. Hivatalba lépése óta hetedszer kérte Locador segítségét, és minden alkalommal a kínok kínját állta ki. Az a kellemetlen kényszerképzet gyötörte ilyenkor, hogy a vele szemben ülő alak kesztyűbe bújtatott ujjának egyetlen pöccintésével el tudná söpörni őt... a Föderációt... az emberiséget. Hivatalánál fogva elméletileg az elnök az Első Ember ezen a bolygón, de hogy valóban így van-e, az kérdéses. Főleg amikor egy vörös páncélba burkolt ördöggel beszél az ember...

A képbe szelíden betolakodott egy középkorú, egyenruhás férfi. Jimmy L. azonnal felismerte, akárcsak ura és parancsolója. Prescott tábornok, a Hadsereg főparancsnoka valamivel nyugodtabb arckifejezéssel nézett a kommunikátor képernyőjébe.

– Ha megengedik, én folytatnám. – A tábornok harcokban edződött, és Locadort is csupán egy szuperkatonának tekintette, aki többé-kevésbé az ő parancsainak engedelmeskedik. – Nos, a három felderítő a *Kétszáztizenegetes* mellett szállt le. Két napig úgy tűnt, minden rendben van. Szabályos időközönként küldték jelentéseiket a Hold körül pályára állított robotszondán keresztül. Két nap múlva azonban megszűntek az adások, a szonda pusztán *légköri zavarokat* továbbított. Aztán néhány óra elteltével jelentkezett Higgins parancsnok. Azt állította, hogy társai elpusztultak, de bővebb magyarázattal nem szolgált... Erős a gyanúnk, hogy ezt a jelentést sem ő adta le. Az üzenet ugyanis nem volt rejtjelezve, ráadásul nem a megfelelő frekvencián küldték.

Locador megmozdult, mire a tábornok elhallgatott. Várta, hogy megszólaljon az elektronikusan torzított hang.

– Tehát úgy gondolják – mondta Locador lassan –, hogy valaki megölte a felderítőket, aztán mivel sejtette, hogy robotszonda kering felette, leadta az üzenetet. De persze nem ismerte sem a rejtjelet, sem a frekvenciát?

– Pontosan – bólintott Prescott.

– És mi készítette arra, hogy egyáltalán üzenjen?

– Nem tudhatjuk... Sokféle magyarázat lehetséges. Azt hiszem, ez nem is fontos...

– Magának, tábornok! Mert nem magának kell odautaznia és megfejtenie a rejtélyt, hanem nekem. Igazam van, elnök úr? Ezt várják tőlem?

– Úgy van, Mr. Locador! – vágta rá megkönnyebbülten az elnök, mert nem neki kellett elsőként megfogalmaznia a kérést. – Találja meg Higginst, ha még él, és derítsen fényt a gyilkosságokra!

– És büntessem meg a tettést, nemde?

– Az emberiség hálás lesz Önnek!

– Tudom, elnök úr! Az emberiség és főleg Tagg szenátor hálás volt két hónapja is, amikor kissé könnyelmű leányát visszahoztam a Vénuszról, azoknak a férgeknek a fogságából. Mert a rendőrség nem óhajtotta kockára tenni emberei bőrét! Ahogy most a flotta is vonakodik megtenni ezt.

Az elnök szótlanul nyelt egyet, a tábornok pedig elvörösödött.

– Ha visszatér, minden kívánságát teljesítjük – nyögte az elnök. – Szükségünk van Önre, Mr. Locador!

– Tudom.

Az elnök arca megrándult, ám Locador nem vett tudomást róla. Utasításokat kezdett sorolni.

– Az űrnavaró Európában van. Készítsék fel az útra! Az űrrepülőter legyen lezárva és biztosítsák a hozzáférő utat. A hajóban legyen összekészítve a három felderítő anyaga.

Az elnök láthatóan azt latolgatta, hogy megsértődik e hangnemen és egyszerűen kikapcsolja a készülékét. A háttérből tanácsadói hevesen bizonygatták, hogy most nem ez a megfelelő magatartás, és a férfi keserű pillantással nézett valahová a távolba. Aztán csendesen annyit mondott:

– Minden tőlünk telhető megteszünk, Mr. Locador. A rendőrség egy órán belül Önnél lesz.

– Helyes. További kívánságaimat majd útközben közlöm.

Az elnök bólintott, aztán elsötétült a képernyő. Locador felemelkedett a fotelból.

– Na, gyerünk – mondta.

2. Ötven perc múlva a kastély udvarán huszonnyolc feketén csillogó harci robot és hat páncélozott légsikló sorakozott fel. Félórás várakozás és egy rövid komhívás után kiderült, hogy a rendőrség nem jön értük. Valahol félúton fegyveresek támadták meg, és a kibontakozó tűzharc igénybe vette a környék rendfenntartó erejének összes készségi csoportját.

Locador úgy döntött, kíséret nélkül indulnak el.

Hamarosan feltárult a kastély gigantikus acélkapuja, és a hat légsikló kisorjázott rajta. Egymás után húztak át a valószínűtlenül kék tó felett, aztán a szokásos alakzatba rendeződtek, elő- és utóvéddel.

Mögöttük a kastélyban relék kattantak, áramkörök záródtak, a védelmi rendszer működésbe lépett. A rezidencia megközelíthetlenné vált.

Harminckilenc perc múlva elérték az egyik szaharai légsikló pályát. Háromperces késedelmet okozott egy rongyos sivataglakókból álló horda, amely nem ismerte fel idejében a fekete járművekre festett vörös L betűt. Szétszaggatott, véres hulláikat néhány óra múlva örökre elnyelte a homok, s a rendőröknek tucatnyi rablóval kevesebbre kellett ezentúl ügyelniük.

A légsikló pályán hamarosan találkoztak a Tuniszból eléjük küldött rendőrsiklókcal, amelyek átvették az elő- és utóvéd szerepét. A sűrűsödő forgalomban azonban kevésnek bizonyult ezek megkülönböztető jelzése is. A konvoj sebessége egyre csökkent. A segítség az europolisi rendőrségtől érkezett, rakétakorong formájában. Ez végre megtisztította előttük az utat.

Sötétedéskor érték el Europolisz határát a görög partoknál. A rakétakorong búcsút vett tőlük. A felhőkarcolók közt nem sok hasznát vették volna. Az a két katonai helikopter viszont, amely felváltotta őket, eredményesen tartotta távol a konvojtól a külvárosi bandákat.

Éjfél előtt néhány perccel érkeztek meg Europolisz hármasszámú űrrepülőterére. A kerítés mentén és a főbejárat előtti hatalmas parkolóban izgatott tömeg várakozott, amely a reflektorok éles fényében egyetlen, hullámzó húsú állatnak tűnt, és dühös morgással fogadta a konvojt. Amint lefékeztek a járművek, az emberek megindultak. A rohamrendőrök alkotta kordon pillanatok alatt szétszakadozott. A tömeg morgása ordítássá erősödött; jelszavak és szitkok záporoztak, majd kövek és üres palackok repültek a járművek felé. A rendőrkordon maradéka a légsiklókhoz préselődve folytatta a kilátástalan harcot. A helyzet már-már válságosra fordult, amikor a két helikopterről a tömegre irányították a vízágyúkat. Vegyszerrel telített sárgás színű vízszugarak kezdték ritkítani az emberrengeteget. A kedélyek lecsillapításához azonban az űrrepülőter acélkapujának feltárolása kellett. A kapu mögött felsorakozó katonák három gyors sortüze másodpercek alatt szétszórta a tömeget. Egymáson taposó emberek rohantak az úttest túloldalán épült raktárházak közé, és az erős vízszugarak már csak a földön fetregő sebesülteket korbácsolták. A rohamrendőrök csoportokra szakadozva vetették magukat a menekülők után.

A tranzitépület előtt néhány katonatiszt indult a légsiklók felé. Locador egyedül várta be őket, míg járművei Jimmy L. vezetésével, katonák sorfalai közt siklottak be az acélkapun.

- Nem erről volt szó, ezredes – mondta Locador, amikor a tisztok odaértek hozzá.
- Sajnálom, uram – vont vállat a csoportot vezető férfi, szintén mellőzve az üdvözlést. – Nem sejtettük, hogy az ön személye ennyire felzaklatja a kedélyeket.
- Tisztában vagyok saját népszerűtlenségemmel, ezredes.
- Ne vegye a szívére, uram. Az emberiség nagyobbik fele tiszteli önt.
- Nem érdekel a véleménye, ezredes. Maga nem biztosította megfelelően az űrrepülőter környezetét, és ezzel szabotálta küldetésünket.
- Ez azért túlzás, uram!
- Lehetséges. De addig nem megyek tovább, amíg nem beszéltem Prescott tábornokkal.
- Az űrrepülőter valamennyi kommunikátora rendelkezésére áll, uram.
- Én személyes érintkezésre gondoltam, ezredes!

3. Prescont tábornoknak három órájába került a magyarázkodás és Locador kiengesztelése. Ez idő alatt azonban Locador harci robotjai nem hagyták félbe az űrnaszád felkészítését. Aprólékos gonddal rakodták be a konténerekbe csomagolt felszerelést a transzporterliftbe, amely feljuttatta őket a termoszférán kívül stacionárius pályán keringő valódi űrkikötőbe. A naszád, hasonlóan a többi űrhajóhoz, a környezet-szennyezést elkerülendő itt parkolt; ennél közelebb nem engedték őket a bolygóhoz. Az űrkikötő felszíni épületeit az anyagátvivő transzporterliftten lehetett elérni.

A sürgölődésből a tábornok azt a következtetést vonta le, hogy Locadornak esze ágában sincs feladni az akciót. A tárgyalás azonban ennek ellenére dőcögve haladt, és a kommandó csak reggel hat órakor indult tovább. A Naprendszeren belül érvényes sebességkorlátozás miatt tíz órába telt, mire megtették a Holdig a közel négyszázezer kilométeres utat. Az időt Locador csaknem végig a hajó vezérlőtermében töltötte Jimmy L. társaságában. A három szerencsétlenül járt felderítő küldetéséről szóló aktákat vizsgálták át, amelyeket Prescont tábornok küldött a naszád komputerének.

– *Új Remény* volt a küldetés neve – mondta Jimmy L., akinek nem volt szüksége arra, hogy a számítógép képernyőjén futó adatokat olvassa; egyszerűen csak csatlakoztatta magát egy elektronikus kimenethez.

– Találó elnevezés – mormolta Locador. – Az embereknek remény kell... mielőtt kiszorítják magukat a Földről. Harmincmilliárd embernek túl kicsi ez a sárgolyó.

– Hiszen több tucat kolonizált bolygójuk van – bátorkodott megemlíteni a tényt Jimmy L. – Kivándorolhatnak...

– Sehol sem fogadják szívesen az új telepeseket. Ráadásul a földiek nem akarnak elszakadni szülőhelyüktől, nekik még a rendszeren belüli lakott bolygók is túlságosan messze vannak. A Holdat viszont tíz óra alatt elérhetik, hamarabb, mint ahogyan Europolisz egyik negyedéből átjuthatnak a másikba.

– De a Hold jelenleg lakhatatlan, uram...

– Jól mondod, Jimmy, *jelenleg* az. De nézz utána a komputerben a történelmének...

– Megtettem, uram. Az első ember, egy úgynevezett *amerikai* 1969. július 21-én lépett a Holdra, bár egyes elképzelések szerint az úgynevezett *szovjet* emberek már jóval hamarabb jártak ott...

– Ne oktass engem, Jimmy, mert kikapcsollak!

– Igen, uram.

4. A naszád óvatos siklópályán közelítette meg a *Kétszáztizenegetes LunaCity* hatalmas kupoláját. A XXII. században épített büszke félgömb mára jócskán megkopott s halovány-sápadtan verte vissza a *léggör* által megszűrt napfényt. A helyi telepések több, mint százötven évig használták a kupolavárosokat, egészen addig, amíg a léggörfejlesztő üzemek be nem teljesítették feladatukat, és drága, de jó minőségű atmoszférával nem látták el a Holdat. Ekkor, aki csak tehette, kiköltözött a kupolák alól azokra a területekre, amelyeket másfél évszázad alatt termőfölddel borítottak be. A legtöbben, persze, nem gazdálkodni akartak, csupán kényelmesen élni, hiszen az akkori telepések a világ leggazdagabb emberei közül kerültek ki. Csak öt tudták megfizetni a túlszűfolt Földön már nem elérhető *vidéki* élet nyugalalmát. Heti három napot lent töltöttek valamelyik megapoliszban üzleti ügyeik intézésével, négyet pedig az átlagemberek számára elérhetetlen távolságban, családjuk körében.

A jó világ azonban nem tartott sokáig. A globalizáció ugyan már bekebelezte az

egész földgolyót, az egypólusú világregend mégis csupán papíron létezett. A valóságban a világ még mindig három, sőt négy pólusúként működött, de még ezt a rendszert is gyakorta ismétlődő nemzeti mozgalmak repesztgették folyamatosan. Egy idő után a világparlament a legmegátalkodottabb nacionalistákat a földön kívüli egyetlen lakott világra, a Holdra számúzta. Ennek persze a holdlakók nem túlzottan örültek, ám egy maréknyi vikendház-tulajdonos, legyen bármilyen gazdag is, nem tudja befolyásolni egy bolygó akaratát. Még akkor sem, ha történetesen közülük kerültek ki az új hatalmi rend vezetői. Miután pedig az általuk teremtett modern demokrácia ily galádul visszarágott rájuk, úgy döntöttek, hogy megalapítják a Hold Államot és kilépnek a Föderációból. De még ezt sem tudták elég gyorsan elintézni, és mire észbe kaptak, üresen hagyott kupolavárosaikba a világparlament beköltöztette a számúzókat.

Hold Államot valamivel később ugyan mégis megalapították, ám területén a Földről exportált rendfenntartó erők segítségével villámgyorsan határvonalakat húztak. Itt is – akárcsak a Földön – különböző csoportok között villongások kezdődtek, majd komoly, olykor szinte követhetetlen harcok. Az újonnan érkezettek lerohanták a határokat őrző rendfenntartó erőket, és kegyetlenül feldúlták ellenségeik otthonait.

A Hold régi telepesei ekkor már egyáltalán nem érezték magukat biztonságban vidéki kúriáikban, ezért lassan továbbálltak a frissen kolonizált Marsra. Igaz, onnan már nem tudtak hetente bejárni dolgozni, ám az információs szupersztráda ezt a gondjukat is megoldotta. Viszont kiköltözésükkel Hold Állam gyakorlatilag megszűnt létezni; a terület a Föderáció gyarmatává degradálódott. A kényelmesebb és jobb élet reményében százezrével érkeztek bevándorlók a Holdra, új városokat építettek és a szabályozott időjárás segítségével termővé varázsolták a kietlen tájat. A kráterek mélyén és a talajban talált jeget megolvasztva folyókat, tavakat és tengereket alakítottak ki, s a Holdra hamarosan rá sem lehetett ismerni.

5. – Nem tűnik biztonságosnak – fogalmazta meg véleményét Jimmy L. a *Kétszáztizenegyes LunaCity* kupoláját szemlélve.

– Az első holdháború alatt több rakétatámadás érte – mondta Locador. – A harcok után úgy-ahogy rendbe hozták, de a második holdháború idején az új telepések elfoglalták a várost. Persze ők sem örülhettek sokáig, mert az utolsó háborúban terroristák felrobbantották a központi reaktort.

– Ez esetben minden tisztelem az építőké, amiért még mindig áll a kupola.

– Úgy tervezték, mint a piramisokat; átvészelnék egy nukleáris háborút is.

– Azt látom.

Ketten tartózkodtak a hajóhídon. Locador a kilátóernyő előtt állt, Jimmy L. pedig a fedélzeti műszerek adatait továbbította gazdájának. A naszád néhány száz méteres magasságban lebegett a város felett, a vörös páncélos lovag parancsára várva. Odalent a *Kétszáztizenegyes* mellett egy jóval kisebb kupola emelkedett, amelyből egy hatalmas, kúp alakú torony meredt az égnek. Ez volt a régi, légkör nélküli Hold egyik űrkikötője; földalatti folyosó kötötte össze a várossal.

– Ezt miért nem robbanták le? – kérdezte az android. – Meghagyták múzeumnak?

Locador nem fordult el az ernyőtől, úgy válaszolt.

– Nem egészen múzeum. A nem Föld típusú kolonizált bolygókon ma is ilyenek működnek. Ezen itt talán a pilótajelöltek gyakoroltak.

– Mindenesetre jobb állapotban van, mint mellette a szabadtéri űrkikötő. – Jimmy

L. a kilátóernyő felé fordult. – Uram, az ernyőn még nem látható, de megtaláltuk a felderítők hajóját. A leszállópálya sarkában áll, távol a roncsoktól.

– Életjelek?

– Nincsenek, uram. Viszont Prescont tábornok most küldött egy kódolt üzenetet, amelyben azt írja, hogy a Föderáció Hold körül keringő robotszondája valószínűleg megsemmisült. Legalábbis megszűnt vele minden kapcsolat. A tábornok azt kéri, nézzünk utána a dolognak.

– Az a szonda így is túlságosan sokáig bírta. Az utolsó holdháború óta egyetlen emberi eszköz sem tudott három hétnél tovább a Hold közelében maradni.

– Az általánosan elfogadott vélemény szerint a sugárzás teszi, uram. A háború során bevetett termonukleáris fegyverek nemcsak kipusztították a Hold teljes lakosságát, hanem tönkretették a közelben keringő űrjárművek vezérlését is, így azok sorra megsemmisültek... Úgy látszik, a sugárzás még mindig hat.

– Úgy látszik – bólintott Locador. – De biztos, hogy nem ez az igazság. Mekkora a felszíni sugárzás értéke?

– Normális, uram.

– Vagyis nem nagyobb, mint mondjuk Europoliszban.

– Így van, uram.

– És szerinted ilyen mértékű sugárzás megrongálhatja a több száz kilométernyi távolságban keringő járműveket?

– Elvileg nem, uram. Viszont százkilencvenkét éve, mióta az utolsó holdháború befejeződött, a Föderáció több tucat robotszondát küldött ide, amelyek rövid időn belül mind megsemmisültek. A hivatalos álláspont szerint a sugárzás miatt. A Föderáció automata egységekből megfelelő távolságban kordont is vont a Hold köré, hogy minden kíváncsi embert megóvjon a pusztulástól.

– Csakhogy itt nincs sugárzás.

– Most már nincs, uram. A háború után azonban volt. A Föderáció csapatokat küldött a túlélők kimentésére, ám röviddel a landolás után ezekkel a csapatokkal is megszakadt a kapcsolat. Soha nem hallottak róluk többé, valószínűleg elpusztultak a felszínen.

– A sugárzástól...

– Feltehetően, uram.

– A világparlament által kiadott hivatalos közlemény szerint...

– Igen, uram.

– Tehát a mentőcsapatok tapasztalatlan katonákból álltak, akik felkészületlenül léptek a Holdra, és ez az életükbe került?

– Nem tudom, uram.

– Én meg nem tudom elhinni, Jimmy. A Föderáció katonai vezetőiről sok rosszat el lehet mondani, de azt nem, hogy amatőrök lennének. Nagyon jól tudták, hogy mi várja őket a Holdon, és nem hiszem, hogy felelőtlenül halálba küldték volna a katonáikat.

– A csapatok mégsem tértek vissza a Földre, uram. Sőt, a felkutatásukra indított három mentőexpedíciónak is nyoma veszett a Holdon.

– Alighanem olyasvalamivel találták szembe magukat, ami erősebb volt náluk.

– Mégis mivel, uram?

– A történelem nem ismer olyan háborút, Jimmy, amelynek ne lettek volna túlélői. A Hold pedig elég nagy ahhoz, hogy némely területe megmeneküljön a pusztulástól.

– Elvileg elképzelhető, uram. A kupolavárosok menedéket nyújthattak... Az vi-

szont nem valószínű, hogy a túlélők elpusztították volna a földi segélycsapatokat. Sem erejük, sem okuk nem lett volna rá.

– Ez csak akkor igaz, ha a túlélők valóban tevékeny részesei voltak a harmadik holdháborúnak. De képzelj el néhány embert, akik számítanak a harmadik, mindent elpusztító háborúra, de részt venni nem akarnak benne. Pénz híján nem menekülhetnek el a Holdról, de egyébként se fogadnák be őket sem a Földön, sem a Marson. Ezért aztán felkészülnek a katasztrófára, beköltöznek egy kupolavárosba. Közben engesztelhetetlen gyűlölet fűti őket a földiek ellen, akik nem akadályozták meg a holdháborúkat. Túlélnek a harcokat, rájönnek, hogy egyedül maradtak, de már nem akarnak elköltözni a Földre. A gyűlöletük nem engedi őket. Inkább az elpusztított Holdon maradnak. A Föderáció segélycsapatái könnyű prédát jelentenek nekik, hiszen azok nem harcolni, hanem menekíteni érkeztek.

– Pusztán gyűlöletből megölték a segélycsapatok tagjait?

– A gyűlölet az egyik legmeghatározóbb emberi érzelem, Jimmy.

– Irracionális cselekvésre kényszerít?

– Csak ha nem tudják legyőzni. De akkor sem feltétlenül.

– És mi történt a robotszondákkal? Akikről beszél, nem élhettek már sokáig a háború után.

– Dehogynem. A régi kupolavárosok teljesen önellátóak voltak. Ugyanúgy megtermelték lakosaik élelemszükségletét, mint az oxigént. Ráadásul a túlélőké lett minden, ami megmaradt a Holdon. Találhattak teljesen ép, nagy erejű fegyvereket, amelyekkel megsemmisíthették a robotszondákat. Generációkon át élhettek a kupolavárosban, amíg annyira lecsökkent a sugárzás, hogy kimerészkedhettek a szabadba.

– Az atmoszféra- és gravitációerjesztő generátorok tönkrementek a háború alatt.

– Lehet, hogy megjavították őket.

– És a Föderáció mindezt nem vette észre?

– Mit gondolsz, miért küldtek ide felderítőket?

– Úgy érte, uram, hogy az egyik robotszonda a megsemmisülése előtt felfedezte, hogy van élet, légkör és gravitáció a Holdon? Ez esetben újra birtokba vehetnék az emberek a területet és enyhülne a túlnépesedési probléma... De ha mindazt, amit az imént ön elmondott, tudja a világparlament is, akkor nem felderítőket, hanem rohamosztagokat kellett volna ideküldeniük.

– Csak az elnök állította, hogy felderítők jöttek a Holdra.

– Úgy érte, uram, hogy hazudtak nekünk? Nem is felderítőket kell keresnünk? Csapdába csaltak?

– Nem mondták el a teljes igazságot; igyekeztek titkolózni, ahogy máskor is tettek. Végül is nem mindegy nekünk, hogy két vagy kétezer ellenfelet kell megölnünk?

6. Amíg azt várták a kupolaváros felett lebegve, hogy véget érjen a 354 órás éjszaka, Locador elindított egy robotszondát. Nem közölte ugyan az androiddal, Jimmy L. mégis meg volt győződve arról, hogy ura és parancsolója azoknak a bizonyos túlélőknek a nyomait keresteti. Hogy hasznossá tegye magát, Jimmy L. átvizsgálta a Föderáció összes, a Holdról készült és hozzáférhető elektronikus aktáját, ám egyikben sem talált adatot arról, hogy az utóbbi 192 évben élet nyomait fedezték volna fel az égitesten. No, persze a világparlament el is titkolhatott egy ilyen hírt a közvélemény előtt, bár az android nem értette, mi okból tennék ezt.

Az idő múlásával Locador egyre gyakrabban kérdezett rá a szonda jelentéseire, ám azok egyszer sem szóltak élőlények felfedezéséről.

– Talán mélyen a talajszint alá húzódtak, mert tudják, hogy keressük őket – morgta Locador, Jimmy L. ki nem mondott kérdésére válaszolva. Aztán felkelt a vakító és forró Nap, és Locador döntött.

– Leszállunk.

A hajó akkora robajjal zuhant alá az égből, hogy Jimmy L. kikapcsolta audioérzékelőit.

– Légkör tehát van – jegyezte meg elégedetten Locador.

– Az emberi szükségleteknek megfelelő – jelentette egy automata.

– Helyes.

Messze hangzó recsegés és nyikorgás közepette értek földet a szabadtéri úrkikötőt ellepő roncsok és törmelékek között. Locador nem óhajtotta titkolni jelenlétét az esetleges megfigyelők előtt, bár a talajon megállapodott naszádot azonnal láthatatlan erőterrel vette körül. A műveletet kísérő erős, tájfunszerű légmozgás és villámlás meglehetősen kísértetiesé tette az elpusztult kikötőt, ám ez a jövevények közül senkit sem érdekelt. Egyáltalán észre sem vették.

– Nincs mesterséges gravitáció – olvasta le a műszerek adatait Jimmy L. – A tömegvonzás egyhatoda a földinek.

Locador nem tett megjegyzést; a kilátóernyő előtt állva a környéket tanulmányozta. Romok, romok és romok. Körülöttük, az ürrepülőtér távolba nyúló betonján izléstelen ősi szobrokként tornyosultak a rozsdásodó űrhajók tetemei. A tér szélén egy rogyant épület málladozó homlokzatán olvashatatlan felirat barnult. Alighanem az lehetett egykor a tranzitállomás. A roncsok közül néhol előbukkant az úrkikötőt övező kettős dúracél fal, amelyben a több mint két hétig tartó nappal forrósága ellen védő hűtőfolyadék keringett valaha.

A naszádból hamarosan kiemelték egy légsiklót, majd – Jimmy L.-t a hajón hagyva – Locador négy robotharcos társaságában a felderítők járművéhez indult. Fegyvereiket készenlétben tartva ültek a nyitott siklóban, noha egyedül Locador érezhetett volna magában némi feszültséget. Óvatosan kerülgették a halálukban is monumentális roncsokat, amelyek izzani látszottak az éles napfényben. A hőmérséklet megközelítette az ötven Celsius fokot annak ellenére, hogy erős légörvények kavargtak körülöttük. A szellőkések dobálták a könnyű siklót, amelyet még a masszív robotok tekintélyes súlya sem tudott stabilizálni. Félő volt, hogy nekivágódnak valamelyik hajó rozsdás oldalának, mégsem aggódott közülük senki. Locador látszólag egykedvűen figyelte a kereskedelmi szállítóhajók és a magánjachtok szármagmaradványait. Valaha az emberiség hősiességét példázták, mára viszont kevésbé nemes, ám ugyanolyan alapvető emberi tulajdonságok mementóivá lettek.

A felderítők űrhajója első pillantásra nem sokban különbözött a távolabb rothadozó roncsoktól. Miután Jimmy L. a naszádról távvezérléssel kikapcsolta a körülötte vibráló védőernyőt, már meg is tudták közelíteni. A számtalan le- és felszállás égésnyomát magán viselő fekete burkolatú hajó néma és titokzatos obeliszkként emelkedett föléljük. A bejáratot szintén Jimmy L. nyitotta ki nekik, és egy perc múltán L3 és L4 harcosok beléptek a légszilipbe. Miután mindent rendben találtak, Locador is követte őket a másik két robottal. Kinyitották a belső ajtót, és egy rövid folyosóra jutottak.

A felderítő űrhajó automatái működésbe léptek, és felgyulladt a világítás.

– A vezérlőbe – mondta Locador.

A robotok gazdájukat közrefogva indultak el, az óvatosság azonban feleslegesnek bizonyult. Kihalt folyosókon keresztül haladtak és a vezérlőteremben is tökéletes nyugalom fogadta őket. Erőszakos behatolásnak vagy küzdelemnek nyomát sem látták.

Locador körbejárta a helyiséget.

– Mi az utolsó bejegyzés a hajónaplóban?

L4 csatlakoztatta magát egy elektronikus kimenethez, mire a vezérlőpulton fények villantak fel. A fedélzeti számítógép azonosította a kódot, és a robotharcos egy idegen férfi hangján szólalt meg.

– *Higgins parancsnok a naplónak...*

– Hagyd ezt – mordult fel Locador. – Csak a lényeg!

– Igen, uram. – Úgy tűnt, mintha L4 harcos néhány másodpercig magába mélyedt volna; ez idő alatt rendszerezte a számítógépből letöltött adatokat. – A hajón három felderítő tartózkodott, Higgins százados parancsnoksága alatt. Az űrflotta 153-as deszantalakulatához tartoztak, amelynek feladata a Holdon illegálisan tartózkodó emberek felkutatása volt. A felderítők hajóján a felszín megközelítésekor meghibásodott a navigációs rendszer, és elszakadtak a deszantosok szállítóhajóitól. A kijelölt célpont, a *Nyolcvanhetes LunaCity* helyett a *Kétszáztizenegyes* mellett értek talajt. Minden összeköttetésük megszakadt az alakulattal és a flotta hadművelati bázisával is. A százados utasította Golds hadnagyot és Jagge zászlóst, hogy egy felszíni járművön keressék fel a *Nyolcvanhetest*, és lépjenek kapcsolatba az alakulattal. A szabályzat értelmében a százados nem hagyhatta el a hajót. A két felderítő elindult, de egy óra múlva velük is megszakadt az összeköttetés, és Higgins parancsnok magára maradt. Másfél nap múlva visszatért a felderítőjármű, de üresen. Golds hadnagnak nyoma veszett, Jagge zászlósna pedig csak a holtteste volt benne. Az erősen megrongálódott légsikló automata irányítással érkezett vissza az űrhajóhoz, és mivel Higgins parancsnok továbbra se tudott senkivel sem összeköttetést teremteni, azt sem tudhatta, él-e még valaki a deszantalakulattól és ha igen, tisztában vannak-e az ő hollétével. Fel akart szállni a hajóval, de az indítóberendezés csődöt mondott. A parancsnok ezért szintén légsiklóval indult el a *Nyolcvanheteshez*, miután hajóját az automata védelmi berendezésekre bízta...

– Ennyi? – kérdezte minden érdeklődés nélkül Locador.

– Igen, uram.

– Akkor keressük meg Jagge zászlós holttestét. Valahol itt kell lennie.

A tetemet azonban nem találták meg, pedig méterről métere átkutatták a hajót. Locador még mindig arra számított, hogy erőszak és fosztogatás nyomaira bukkannak, ám ez a feltételezése sem igazolódott. A hajó teljes épségben várakozott sorsára az űrkikötő sarkában. Locador még az indítóberendezésben sem talált hibát.

7. Locador a felszíni hadműveletet részesítette előnyben, így hamarosan öt zárt, páncélozott siklóval eredtek Higgins parancsnok nyomába. A naszád védelmére fél tucat robotharcost hagytak hátra.

Átrepültek az űrrepülőtér mellett épült városon, amelynek még rendes neve sem volt; valamikor ezt is csak *Kétszáztizenegyesként* emlegették a kupola után. A település Locadort a Szahara oázisaira emlékeztette; ott látott ilyen, a napégette talajból kiemelkedő, többnyire félgömb alakú háztetőket. A rossz minőségű vasbeton-, kő- és műanyag épületek kerékküllő alakzatban terjedtek kifelé minden irányban a központi energiateleptől. Látszott, hogy a háború alatt a közvetlen nukleáris csapás ezt a várost

is elkerülte, de kisebb bombakráterek sűrűn tarkították az utcákat. Gépkocsik és légsiklók roncsaival találkoztak, míg a falak tövében robotok és automaták rozsdásodtak.

– Igaza volt, uram – mondta a harmadik siklóban Jimmy L. a mellette ülő Locador-nak. – A Föderáció valóban a holdháborúk túlélői ellen harcol, noha nem sok sikerrel. De nem értem, miért kell ezt eltitkolni az állampolgárok előtt.

– Politika, Jimmy, politika. A politikusok gondolkodása pedig egy átlagos halandó számára kiismerhetetlen... Valószínűleg kínos volna bevallani, hogy egy maroknyi szeparatista megakadályozza a flottát abban, hogy a Föderáció újra birtokba vegye a Holdat. Amióta a sugárzás veszélytelen, ki tudja, hány deszantalakulatot dobtak már le, hogy felmorzsolják az ellenállást? És aligha járt sikerrel egy is, mert akkor nem lennénk itt.

– Ha megbocsát, uram, szerintem ez volt az első inváziós próbálkozás. Az lehet, hogy már több tucat földi szonda elpusztult a Hold körül, de ha katonai alakulatok is elvesztek volna, akkor ez a kísérlet is teljes titokban marad, és a hírügynökségek még szerencsétlenül járt felderítőkről sem számoltak volna be.

– Lehet benne valami – bólintott engedékenyen Locador. – Tehát a robotszondák állandó pusztulásából a kormány arra következtetett, hogy a Föderáció ellenségei közül élnek még néhányan a Holdon. Azt is tudták, hogy nincs veszélyes mértékű sugárzás, vagyis az égítest újra lakható. Megoldást jelenthet a földi túlnépesedésre. Ahhoz azonban, hogy újra embereket költöztessenek a Holdra, előbb le kell számolni az ellenállással. A flotta vezetői megbecsülték a várható ellenséges erők nagyságát és ideküldtek egy deszantalakulatot.

– Ami kevésnek bizonyult, mert nem tudott megbirkózni a feladattal.

– Úgy van, Jimmy. Csakhogy időközben a kormány néhány fontos ember számára már kiszivárogtatta, hogy a Holdon valószínűleg elviselhető mértékűre csökkent az állítólagos sugárzás, és lakhatóvá válik a terület. Ennek megállapítására ideküldtek egy felderítőhajót, amely azonban szerencsétlenül járt. Egész jó kis történet...

– Azt viszont nem értem, uram, hogy ha a felderítőkkal minden összeköttetés megszakadt, odalent a Földön Prescont tábornok honnan tudta, hogy a *Kétszáztizenegety* mellett landoltak?

– A tábornok maga mondta, Jimmy. A robotszonda bemérte őket, csak kapcsolatot teremteni nem tudott velük. A hadműveleti bázis és a szonda között viszont volt összeköttetés, így amiről a szatellit tudott, arról tudtak a Földön is.

– A szonda valószínűleg látta a deszantalakulat szállítóhajóinak landolását is. Megkérdezhetnénk erről Prescont tábornokot, mert így csak Higgins parancsnok feltételezésére hagyatkozunk.

– Megkérdezhetnénk, igaz. De nekünk nem a deszantosokat, hanem az ellenséget kell megtalálnunk. És mivel a szondánk növényi életen kívül mást nem talált, az ellenség bárhol lehet.

– Hogyan fogunk akkor rájuk bukkanni, uram?

– Ha más megoldás nincs, addig repkedünk össze-vissza, amíg beléjük nem botlunk. Közelről pedig majd megérezzük őket.

A várost elhagyva sivatagos területre értek. A táj színe szürkére változott. Szürke sziklák türemkedtek elő a szürke talajból, mint penészfoltok egy hatalmas terítőn. A távolban szürke pordűnék hullámzottak a vibráló levegőben. Locador elmélyülten bámészkodott a száguldó sikló ablakában.

– Milyen hamar képes megváltozni a felszín – jegyezte meg.

– A szél teszi, uram – sietett közölni Jimmy L. – Ezek a pordűnék ugyanúgy vándorolnak, mint a homok a Szaharában.

– Nem, Jimmy, nem erre gondoltam. Évszázadokkal ezelőtt a Hold csupán egy, az űrben forgó kihalt kődarab volt. Kráterek és por borították. Aztán jött az ember és megváltoztatta a tájat. A mesterséges időjárás másfél évszázad alatt lecsiszolta a hatalmas hegységeket, feltöltötte a krátereket és termőföldre varázsolta a portengereket. A régi tájaknak még a nevei sem maradtak fenn. Miután pedig az emberek elhagyták a Holdat, a termőföld sivataggá változott. Alig kétszáz év alatt eltűntek az erdők és ligetek, viszont újra megjelentek a portengerek és előbukkantak a kráterek.

– De a hegyek aligha fognak visszanozni, uram.

Locador meghökkent.

– Jimmy... ha befejeztük ezt az akciót, figyelmeztess, hogy kiégessem a humormodulodat... Most pedig szólj oda a naszádnak, hogy hagyják el az űrkikötőt, és szálljanak le itt a sivatag szélén azon a homokkő platón, amit most hagyunk el. Ezen sokkal jobban védhető a hajó, mint a romok között.

– Igen, uram.

Időközben véget ért a sivatag, a hátuk mögött maradtak a dűnék és a sziklák. A port valami különös szavanna váltotta fel, amit már Locador is gyanakodva figyelt. A mindent eluraló szürke szín bíborba fordult, amint a végtelenbe vesző füves puszta eléjük tárult. Fantasztikus árnyalatú növénytenger hullámozott alattuk – a keskeny, pengeszerű fűszálak olyan sűrűn nőttek egymás mellett, hogy nem látták köztük a talajt. Úgy tűnt, a növényzet milliméterre egyforma magasságú, ameddig az érzékelők elláttak, mintha gondos kezek nyírnák a fűvet.

– Érdekes – nyugtázta Locador, de nem álltak meg.

– Az adattár szerint kétszáz éve itt egy város állt, uram – jelentette rögtön Jimmy L.

– Mindenesetre nem sok nyomot hagyott maga után.

Már húsz perce repültek az egyhangú szavanna felett, és Locador kezdte fontolgatni, hogy mégis megvizsgálja közelebről a növényzetet, amikor Jimmy L. változást észlelt.

– Fák előttünk, tizenegy óra irányában, uram.

Két-háromszáz méternyire tőlük különös kör magasodott. Hét ismeretlen fajtájú fa alkotta, melyeket mintha telepítettek volna, azonos távolságban álltak egymástól, egy húsz méter átmérőjű kör kerületét alkotva. Csakúgy, mint a fűszálaké, ezek magassága is megegyezett; Jimmy L. szerint kereken tizenöt méter volt. Lombkoronával nem rendelkeztek, barna törzsükről néhány vastag ág nyúlt az ég felé. Az ágakon pedig jókora, több centis tüskék meredeztek fenyegetően.

– Mint tüzelésre kész fegyverek – mondta töle szokatlan asszociációval Jimmy L.

A következő pillanatban a tövisekből egyszerre több halálos erejű lézersugár is kiröppent, azzal az aligha kétséges szándékkal, hogy elpusztítsa a légsiklóban közeledő betolakodókat. Locador szívesen Jimmy L. fejéhez vágott volna valamit, ám a járművet vezető harci robot hirtelen irányváltoztatásra kényszerült, hogy elkerülje a lövedékeket. Locador megtántorodott, és az android karjaiba zuhant. Körülötte a robotok a sikló fedélzeti fegyvereihez ugrottak. Odakint a kommandó többi járműve riadt hordaként rebhent szét. Egyiküknek nem volt szerencséje; sugárnyaláb találta telibe elülső stabilizátorát, s a sikló pörögve vágódott a magas fűbe. A belsejéből kiugró robotharcosok azonnal tüzelőállásba helyezkedtek, de máris voltak veszteségeik.

L16-nak egy lézersugár a fejét metszette le, L11 pedig mindkét karját elvesztette. A találat erejétől a robot megingott, majd a fűbe zuhant. Karcsonkjai helyén a szikrázó és füstölgő tépett vezetékek pillanatokon belül lángra lobbantották a növényzetet. Sűrű füst kezdte betéríteni a környéket.

A megmaradt négy légsikló látszólag össze-vissza cikázott minden rendszer nélkül egymás és a süvítő lézerlövedékek közt. Időről időre megszólaltak fedélzeti fegyverek s ennek eredményeként egyre több vaskos faág vált el recsegve a törzsétől, hogy lángolva zuhanjon a földre. A járművek bolond tánca természetesen nem esetleges volt; mozgásukat mesterséges agyak vezérelték precízen. Ennek ellenére több találatot is kaptak; egyiknek a motorja is lángolt, s a robotok még a levegőben kiugráltak belőle. A sikló irányíthatatlanul vágódott a mesterséges fák közé, és kettőt is magával rántott a pusztulásba, amikor felrobbant. A hatalmas lángoszlopból olvadt fém- és műanyagdarabkák záporoztak a környékre, és ott is fellobbantották a tüzet, ahol még nem égett.

A csata színterét már sűrű, átláthatatlan füst borította be, ám a küzdő felek egyikének sem volt szüksége hagyományos értelemben vett optikai érzékelésre. A tűzvezető automatika eredményességét csupán a légsiklók folyamatos irányváltoztatása befolyásolta, így az összecsapás kimeneteléhez nem férhetett kétség. Bár Locador néhány perc leforgása alatt elvesztette két légsiklóját és összesen nyolc harci robotját, hamar úrrá lett a helyzeten. Villámgyorsan cikázó járműveinek nagy tűzerejű fedélzeti fegyverei egymás után roppantották ketté a fák törzseit, míg a fűben előrenyomuló robotok a már letört vaskos ágakat semmisítették meg. Alig tíz perc múlva csupán a sűrűn gomolygó füst és az itt-ott felcsapó lángok emlékeztettek a csatára.

Locador elégedetlen volt az eredménnyel. A fák roncsait a tomboló tűzben nem tudták megvizsgálni, így csak az volt bizonyos, hogy egyfajta védelmi berendezésként szolgáltak. Azt, hogy mikor és ki állította őket rendszerbe, lehetetlen volt megállapítani. Jimmy L. látva gazdája hangulatát, kifejtette azon nézetét, miszerint a fákat csakis az utolsó holdháború túlélői üzemeltethették, hogy akadályozzák Locadort küldetése teljesítésében. Locador egyetlen szó nélkül leintette az androidot, megvárta, míg robotjai összeszedik sérült társaikat és bepréselődnek a megmaradt három légsiklóba, aztán indulást vezényelt.

– *A Nyolcvanhetesbe* – mondta kurtán.

8.

A sziklaplató alatt körös-körül a távolba veszett a szürke porsivatag vége. Locador naszádja királynőként magasodott a pusztaság fölé egy megkopott, hatalmas sakktáblán.

Túl a hajó védelmi berendezéseinek látóhatárán, az erős légmozgás állandó változásban tartotta a portengert. Kisebb-nagyobb dűnék emelkedtek fel és simultak el a változó szélirány játéktól függően. Akár a hullámzó óceán, olyan volt a táj.

Aztán a por mozgása megváltozott, egyszeriben fittyet hányt a szél irányának. Apró, koncentrikus körökben terjedő dűnék emelkedtek ki a felszínből, s ahogy távolodtak a középponttól, úgy növekedtek egyre nagyobbá. A por hullámzott, fodrozódott a szikrázó napfényben, majd hirtelen megfordult a dűnék mozgásának iránya, és a halmok most a középpont felé igyekeztek egyre gyorsabb tempóban. Amikor össze-csaptak, jókora hegy keletkezett belőlük, s a levegő több száz méteres magasságban megtelt csillogó porszemcsékkel. Az új hegy pillanatnyi megtorpanás nélkül haladt tovább, immár egyetlen irányba – Locador naszádja felé.

Néhány perc múlva a hajó automatái és a harci robotok is felfigyeltek a jelenségre. Villámgyorsan kielemezték a látványt, és ennek eredményeként semmiféle védelmi intézkedés foganatosítását nem tartották szükségesnek. Aztán amikor a feléjük rohanó porhegy felett hirtelen vad forgószél támadt, akkor újra értékelték a helyzetet. Már nem érezték magukat olyan biztonságban, mint percekkel korábban, és megpróbálták kapcsolatba lépni Locadorral. Mielőtt azonban ez sikerülhetett volna, a vihar kiteljesedett.

Az üvöltő, bömbölő szélben a levegőben lebegő porszemcsék gigászi, tömör fallá sűrűsödtek össze. S e fal immár jócskán a sziklaplató fölé magasodva hihetetlen sebességgel száguldott a pihenő űrhajó felé. A nap elsötétült, és pokoli kavargás támadt. Az éktelen lármában úgy hallatszott, mintha démonok rikoltoznának éles sikolyok és rettegő üvöltések közepette. Már-már úgy tűnt, hogy a rohanó porfal ráborul és elnyeli a naszádot, amikor a hajó zajtalanul riadót vezényelt és vész-starttal emelkedett a levegőbe. A járműben húsz fokkal nőtt az energiaszint, a mérőműszerek mutatói átsaptak a szélső határon, égett szag terjengett, s recsegték-ropogtak a burkolólemezek. A hajó megbillent, amikor belefúrta magát a porfalba; egy pillanatig mintha megtorpant volna, aztán füstöt és lángot okádó fűvókáinak ereje kitepte a tomboló vihar szorításából, s a naszád izgatott rádiójeleket szórva magából, biztonságos magasságba emelkedett.

9.

Locador és csapata ezekben a percekben a *Nyolcvanhetes LunaCity* területét vizsgálta át. A kupolán kívül itt nem épült város; a deszantosok szállítóhajója a kemény talajon landolt. Locador lassan közelítette meg a járművet, az óvatosság azonban ezúttal is feleslegesnek bizonyult. Fém térelválasztó falai közt a hajó kongott az ürességtől, csupán automaták őrizték. A raktárakban érintetlenül állt a felszíni hadműveletek összes felszerelése, a körletekben a tábori ágyakat mintázó alvókapszulákon ott sorakoztak a katonák fegyverei, sisakjai, a sugárvédő öltözékek, a lövedékálló páncélmellények és az álcázó szkafanderek.

– Mintha a deszantosok sosem léptek volna ki a hajóból – állapította meg Jimmy L.

– De akkor hová tűntek? – kérdezte mogorván Locador, mire az android bölcs hallgatásba merült.

A hajónapló utolsó bejegyzése még a leszállás előtt íródott, de legalább annyit megtudtak belőle, hogy további huszonnégy hadihajónak kellene a környéken állomásoznia. A Flotta háromezer tengerészgyalogost vezényelt a Hold megtisztítására. Valamennyien nyomtalanul eltűntek, sőt Locador felbocsátott szatellitje még a szállítóhajókat sem találta.

– Az elnök által említett három felderítő és a háromezer deszantos meg a huszonnégy hadihajó közt meglehetősen nagy a különbség, uram – jegyezte meg Jimmy L.

– Ezt majd az elnökkel beszéljük meg, amint hazaértünk – morogta Locador. – Most koncentráljunk a feladatra.

Mind a három siklóval beléptek a kupola alá, s csak a belső város szélső utcáinál váltak szét. Mivel az érzékelők nem találták nyomát nagyobb élőlényeknek – akikben deszantosokat vagy szeparatistákat feltételezhettek volna –, Locador nem látta értelmét gyalogos felderítésnek. Szerencsés esetben is legfeljebb néhány katona holttestére bukkanhattak volna, márpedig ezekre Locador nem tartott igényt.

A csendes kertvárosi utcákon lépésben haladtak a siklók, de csupán a megszokott látványban volt részük. A szeméttel és romokkal borított utak mentén csipkefinom rácskerítések mögött, egykor elegáns kertek és parkok mára burjánzó vadonjaiban megbúvó kisebb paloták álltak. A falakon penészfoltok, a csatornáknál iszapos posvány.

Locador lemondóan legyintett, amikor Jimmy L. a város történetéről kezdett volna kiselőadást tartani. Aztán kapcsolatot teremtett velük a naszád, amely időközben holdkörüli pályára állt. Locador csupán egy káromkodásra méltatta a porvihar híret, és fokozott óvatosságot követelt a naszádtól.

- Nehogy arra a sorsra jusson, mint a hadihajók – morogta.
- Meg a robotszonda – tette hozzá Jimmy L. gazdája bosszúságára.
- A miénk megvan még? – kérdezte Locador.
- Igen, uram.

– Akkor vigyázzatok rá!

– Továbbítom a parancsot, uram... Uram, még mindig úgy gondolja, hogy mindez, ami a Holdon történik, a szeparatisták műve?

– Eddig semmi más nem történt, csak ami kétszáz éve folyamatosan. Eltűntek a Föderáció űrhajói és katonái.

- De hogyan, uram?
- Amint megtaláltuk a lázadókat, kiderítjük.
- És ez a porvihar, uram?
- Valószínűleg egyszerű természeti jelenség.
- És a lövöldöző fák, uram?
- Növényeknek álcázott védelmi berendezés lehet még a holdháborúk idejéből.
- Túlságosan feltűnő ott a szavanna közepén, uram...
- Mit akarsz ezzel mondani, Jimmy? Ha nem a lázadók, akkor...
- *Gantenierek!* – jelentette abban a pillanatban L8 harcos.
- Micsoda? – hördült föl Locador.
- Balra előttünk, a vaskerítés mellett.

Két alacsony, szürke bőrű lény figyelte őket a sűrű növényzet közül. Egymás kezét fogva, mozdulatlanul álltak vékony lábaikon. Aránytalanul nagy, fordított vízcseppepre emlékeztető fejüket félrebillentve, hatalmas, sötét szemeket a siklókra szegezték.

- Harcosok, járművet elhagyni! – parancsolta Locador. – Védekező állásba fejlődni!
- Nincs náluk fegyver – közölte L8 harcos.
- Vagy csak nem látjuk. De egyelőre ne lőjeteek.
- Nem élnek – mondta Jimmy L.
- Rossz az érzékelő!
- Egyetlen műszerünk sem jelez magasabb rendű életet, uram.
- Mozognak – jelentette L8 harcos.
- Kifelé! – ordította Locador.

A következő másodpercben három harci robot ugrott ki a siklóból, lövésre kész fegyverekkel. L8 harcos, a pilóta, Jimmy L. és Locador a járműben maradt.

A két kis szürke lény ellépett a kerítésen átburjánzó bokrok levelei közül és kísértáltak az utca közepére.

- Mozognak, de nem élnek – makacskodott Jimmy L.
- Szólj a másik két siklónak!
- Két perc múlva az utcavégi kereszteződésnél lesznek. Ők sem érzékelnek semmit.
- Tűzelőállásba!

A *gantenierek* megtorpantak és szembefordultak a siklóval. Látszólag semmiféle ruhát nem viseltek és a kezük is üres volt.

A három robotharcos különböző terepakadályok mögé húzódott.

– Mit keresnek ezek itt?! – dühöngött Locador.
– Nem... – próbálkozott az android.
– Akár élnek, akár nem, itt vannak. Pedig úgy tudtam, kiűztük őket a Naprendszerből... Figyeljete rájuk, többen is lehetnek a környéken!
– Nem tudjuk őket érzékelni, uram. Ezek nem élőlények és nem is gépek. A műszereink számára nem léteznek.

A két idegen lény időközben elengedte egymás kezét, hátat fordítottak a harcosoknak és megindultak előttük az utcában.

– Utánuk! – parancsolta Locador. – Ne hagyjátok őket meglógni!

A *gantenierek* azonban nem menekültek előlük. Kissé merev járásukkal időnként hátra-hátra fordulva, közönyösen ballagtak, gondosan kikerülve a szemét- és törmelékhalmozokat.

– Több, mint száz éve nem volt példa a *gantenierekkel* való békés találkozásra – jegyezte meg Jimmy L.

Betartva a köztük eddig is meglévő távolságot, a sikló és a három harci robot megindult az idegenek után.

– Várjuk ki a végét – mondta Locador. – Lehet, hogy csapda.

– Kinek a csapdája, uram? A Holdon nincs senki.

– Talán befolyásolják a műszereinket. Nem ismerhetjük minden fortélyukat.

– De mikor érkeztek? A Naprendszer határát őrző műholdak hálóját nem törhették át. Hiszen akkor a flotta már harcban állna velük.

– Elfelejted, Jimmy, hogy a *gantenierek* a beszivárgás mesterei. Évszázadokig éltek a Földön, az emberek mégsem hittek a létezésükben.

– Tudom, uram. UFO-hisztériának hívták, ha valaki azt állította, találkozott velük... Ezek szerint egész végig itt voltak a Holdon? A holdháborúk után nem a sugárzás és nem a lázadók pusztították el a Föderáció szondáit?

– Lehet, Jimmy.

A *gantenierek* még mindig szótlanul ballagtak előttük. Időközben elhagyták az első keresztutcát, és a másik két sikló is felzárkózott mögéjük.

– Talán tévúton jártunk eddig, Jimmy. Nincsenek itt semmiféle lázadók, csak az idegenek titkos bázisai.

– Ezt már a XX. században is beszélték, uram. Az első néhány holdutazás után fél évszázadig nem indítottak újabb expedíciót. Akkor terjedt el a pletyka, hogy földönkívüliek tartják megszállva a Holdat, és nem engedik ide az embereket.

– Így is volt, Jimmy. A kormányok tudtak róla, de titokban tartották. Akkor már több millió idegen lény élt a Földön és a Naprendszerben, és együttműködtek néhány vezető politikussal. Szükségük volt a Földre, de nem akartak háborút. Ez volt a *csendes invázió*, amikor igyekeztek uralmuk alá hajtani az emberiséget. Aztán a dolog kitudódott, a politikusokat megölték, és kitört a harc az idegenekkel.

– De a *ganteniereket* elűzték a Holdról, uram...

– Legalábbis azt hitték. De talán maradtak sziklákba vájít titkos bázisaik, amelyeket sohasem fedeztek fel. Itt voltak végig a holdháborúk idején; lehet, hogy ők maguk szították az ellentéteket.

– És hogyan érintkeztek az övéikkel, uram?

– Ha ezeket élve elkapjuk, az is kiderül.

A furcsa menet közben bekanyarodott egy keresztveződésnél. A távolban feltűnt a hatalmas kupola homályos fala.

– Egyenesen a keleti főkapu felé haladnak, uram – nézett az elektronikus térképre Jimmy L. – Meddig követjük őket? Miért nem végzünk velük most?

Locador felnevetett.

– Te mondtad, Jimmy, hogy nem élnek. Akkor hogyan öljük meg őket?

– A bevált módszerrel, uram...

– Nem! Ezek valamit akarnak tőlünk.

– Maguk után csalogatnak...

– Nagyon úgy tűnik.

– ...hogyan aztán lesből végezzenek velünk.

– Azt eddig is megtehették volna. Valószínűleg azóta tudnak rólunk, hogy leszálltunk. Számatalan lehetőségük lett volna arra, hogy elpusztítsanak, most pedig számítunk a csapdára és felkészültünk a veszélyre. Egy-két perce még te magad se hitted, hogy ez csapda is lehet... Ráadásul ennek most már nem is lenne értelme.

Elhagyták a város utolsó házait és elérték a légszilipet. A berendezés belső és külső kapuja egyaránt tárva-nyitva állt, és a *gantenierek* tétovázás nélkül átsétáltak a diadalívét mintázó monumentális kijáraton. Őket követte a három óvatosan lépkedő harci robot, majd a siklók.

Odakint, alig néhány méternyire a zsilipkaputól a Hold egyik gravitációerjesztő generátor-állomása magasodott. A perzselő napsugarak elleni védekezésül mélyen lenyúlt a talajba, míg hátát egy sziklafalnak vetette. Maga a *Nyolcvanhetes LunaCity* egy hatalmas kráter külső falának tövébe épült, s e kráternek támaszkodott a generátorház is. A több emelet magas vasbeton építmény oldalán kábelcsatornák és huzalkötegek futottak végig.

– Be fognak menni oda, uram – bökött a rozsdás tolóajtó felé tartó idegenekre Jimmy L.

– Mi a fenét csinálnának ott?

– Talán be akarják indítani a generátort, uram.

– Mindegy. A három harcos követi őket, a két sikló személyzete két oldalról körbejárja az épületet, mi addig itt várunk. Készítsd elő a monitorokat, azt akarom, hogy mindegyik csoporttal legyen vizuális kapcsolatunk.

Amikor a két *gantenier* elérte a tolóajtót, az félrecsúszott előttük egy darabon. A három robotharcos néhány ugrással utolérte az idegeneket, és lövésre kész fegyverekkel beléptek utánuk a sötét generátorházba. A kapu nem csukódott be mögöttük.

Locador a monitorokat figyelte. Néhány másodperc múlva mindegyiken megjelent a kép. A nagyúr egy darabig szótlánul bámulta az adást, aztán felnevetett.

– Kiszállás, Jimmy! – fordult az android felé. – Mi is bemegyünk... Elérkezett az utolsó felvonás ideje!

10.

– Érdekes, nem így képzeltem el egy gravitációerjesztő-generátor épületét belülről – forgatta a fejét Jimmy L.

– Az állomásnak ez alig harmada csupán – mondta Locador. – A java a föld alatt található.

– Tudom, uram – bólintott az android. – De ez valahogy olyan... üres. Sehol sem látok gépeket, csővezetéseket, alkatrészeket...

– Felesleges is volna ilyesmiket tárolni itt, Jimmy. Ez a hely ugyanis csak kívülről látszik generátor-állomásnak, de valójában nem az.

– Gondolhattam volna, uram. Tehát ez az idegenek egyik álcázott bázisa...
Valahonnan a távolból nevetés harsant.

Locador és Jimmy L. a robotharcosok védelmező gyűrűjében álltak, néhány lépésnyire a bejáratától. A helyiségben koromsötét volt – bár ez senkit sem zavart –, csupán a kommandót világitotta meg felülről néhány erős reflektor. A fénykör szélénél a homályban ott várakozott a két idegen lény. Kifejezéstelen tekintetükkel egykedvűen bámulták a csoportot.

– Nem ezek nevettek – biztosította gazdáját az android.

– Mert nem élnek, Jimmy – vágta rá Locador.

Az android nem tudott ugyan meghökkenni, most mégis hallgatott néhány pillanatra.

– Nem értem, uram. Most győzött meg arról, hogy ezek itt igazi *gantenierek*, akik befolyásolják a műszereinket...

Locador meglazította sisakját.

– Hagyd abba, Jimmy... befejezhetjük ezt a komédiát. Megtaláltuk, amit kerestünk.

A következő pillanatban oszladozni kezdett a fénykörön kívüli homály és lassan kivilágosodott a helyiség. Hatalmas terem tárult fel előttük fokozatosan. Először a kommandótól néhány lépésnyire magasodó faragott kőszobrok váltak ki a sötétből, melyek úgy tűnt, magát a bejáratot őrzik.

– Előkelőségek az egyiptomi Óbirodalomból – jegyezte meg Jimmy L.

– Teátrális – mondta Locador.

– Az utóbbi időben kissé érzelmős lettem – szólalt meg egy rejtett hangszóró valahol a fejük felett. – De fáradjanak beljebb, ha már itt vannak.

– Gyerünk – bölintott Locador. A robotharcosok sora szétvált előttük, és a nagyúr az android kíséretében megindult előre. Kikerülték a mozdulatlanul álló idegen lényeket, aztán megtorpantak.

Hibernáló kapszulák közé jutottak. Hosszú sorokba elrendezve több száz ilyen berendezés zümmögött körülöttük. Közelebb léptek az egyikhez, és Jimmy L. bepillantott az üvegbúrában.

– Ez nem *gantenier* – mondta. – Ez egy ember.

– Ahogy vártuk.

– Akkor ez mégsem... a földönkívüliek titkos bázisa, uram?

– A *ganteniereknek* valamennyi támaszpontját kifüstölték az emberek, mielőtt kolonizálták volna a Holdat, Jimmy. Nincs itt egyetlen idegen lény sem, csak akiket ő fogva tart. De mint mondtad, azok sem élnek.

– Bravó! – dicsérte meg őket egy újabb hangszóró. – Figyelemre méltó következtetés.

Locador a hang irányába fordult, de a fejük fölött is csak végtelen sorokba rendezett hibernáló kapszulákat látott lebegni. Egy pillanatra elmélázott, aztán beszélni kezdett.

– Van egy régi legenda a Földön... Egy nagyon távoli és nagyon ősi civilizációról szól, amelynek tagjai a világegyetem titkait kutatták. Évmilliárdokkal ezelőtt hatalmas űrszondákat építettek, hogy szétküldjék őket a Galaxisban. Tudták, hogy a szondák útja évmillióig fog tartani, és számtalan veszély leselkedik rájuk. Óriási távolságokat tesznek meg, ahonnan már nem tarthatják a kapcsolatot megalkotóikkal. De hogy a műszerek mégse tehetetlenül sodródjanak az űrben, mesterséges intelligenciával és energiaátalakítóval szerelték fel a szondákat. A veszélyek ellen kemény páncélburko-

latot kaptak, álcázásképpen pedig kisbolygók és magányos holdak képére formálták őket. Ilyenformán örökéletű, értelemmel felruházott úrállomásokat indítottak el, amelyek maguk dönthették saját sorsuk felől. Csupán egyetlen feladatuk volt: minél több információt gyűjteni.

– Milyen érdekes történet – hallatszott a fejük fölül, Locador azonban nem zavartatta magát.

– Az egyik ilyen mesterséges kisbolygó hosszú idő után eljutott ide, a Naprendszerbe, rábukkant a Földre, amelyen élet nyomait fedezte fel. Parancsa értelmében valószínűleg figyelnie kellett, hogyan alakul ki az értelem egy bolygón, ezért pályára állt a Föld körül. Hosszú időre rendezkedett be, ezért a bolygó holdjának álcázta magát, és ehhez alakította külalakját is. De bármilyen ügyes volt, nem változtathatott meg magán mindent, és az emberek egy idő után gyanakodni kezdtek...

– Nocsak – recsegett fel egy rejtett hangszóró.

– Igen, igen – felelte Locador, miközben egy gyors pillantással felmérte harcosai helyzetét. A robotok sora lassan széthúzódott a bejárat mellől. – Több furcsaságra is felfigyeltek a csillagászok. Itt vannak mindjárt a felszíni kráterek, amelyeket ugye elvileg a kisebb-nagyobb kőbor meteorok becsapódásai okoztak. Csakhogy ezek a kráterek nagy átmérőik ellenére feltűnően sekélyek. A több, mint ötven kilométer átmérőjű becsapódásnyomok alig öt kilométer mélyek. Pedig a számítások szerint egy ilyen hatalmas meteorkráternek legalább húsz kilométernyi mélységűnek kellene lennie. Itt tehát valami hibádzik. Úgy tűnik, mintha a Hold vékony, sziklával és porral borított felszíne alatt valami nagyon kemény anyag húzódná, amely megakadályozza, hogy a meteorok mélyebbre hatoljanak.

– Na igen – hangzott a hangszóróból, – a biztonsági szempontok az elsődlegesek. Mégsem hagyhatom, hogy egy nagyobb meteor lyukat fúrjon belém...

– Aztán itt van a Hold mozgása – folytatta Locador. – Csillagászok azt is kielemezték, és arra a következtetésre jutottak, hogy egy égitest csakis akkor mozoghat így, ha a belseje üreges.

– Vannak bizonyos törvényszerűségek, amelyeken nem lehet változtatni.

– Lehetett volna viszont a felszín közetein. Itt, a felszínen tizenötmilliárd éves kövek is vannak, míg a Földön a legöregebb is alig négybillió éves, sőt az egész Naprendszerben sem találtak ennél régebbit. A Hold tehát meglehetősen messziről keveredhetett ide. Ráadásul a talaj- és pormintái újabb furcsasággal szolgálnak, ezek ugyanis közel húszmilliárd évesek, sőt még csak nem is a felszíni sziklák szétmorzsolódásából származtak.

– Mintha évmilliárdok alatt a világegyetem különböző tájain szedtem volna össze, igaz? – hallatszott a kuncogás a hangszóróból.

– Pontosan. Csakhogy egy Hold nagyságú objektum túlságosan nagy ahhoz, hogy egy olyan kicsi bolygó, mint a Föld gravitációs ereje letérítse évmillió pályájáról, és saját holdjaként fogva tartsa. Erre legfeljebb...

– Jól van, elég lesz! – csattant fel hirtelen a titokzatos hang. – Azt mondja meg inkább, mióta tudja...

Locador, aki nem szokott hozzá, hogy félbeszakítsák, gyorsan visszaadta a kölcset.

– Mondtam, hogy a Földön régi történet ez... De alig néhányan hisznek benne.

– Ezt jól tudom!

– Én sem foglalkoztam vele, amíg ide nem küldtek.

– De mikor jött rá? – türelmetlenkedett a hang.

– Miután láttuk, hogy az elnök hazudott nekünk, és nem három felderítőt kell keresnünk.

– Hazudik! Hazudik! – tomboltak a hangszórók. Egyszerre több irányból is hallották a teljesen emberinek tűnő rikácsolást. – Még azután is holmi lázadókat kerestek, hogy megtalálta az üres szállítóhajót. Később pedig a *ganteniereket* vádolta.

– Tévedés. Akkor már csupán színjátékot játszottunk. Szinte biztos voltam abban, hogy minden mozdulatunkat látja, minden szavunkat hallja a Hold központi agya. És sem a lázadók, sem a *gantenierek* nem tudták volna nyomtalanul eltüntetni a katonákat és az űrhajókat. Ráadásul ők nem hagyták volna maguk mögött a deszantosok fegyvereit. Mindez egy sokkal fejlettebb technikára utalt, olyanra, amely évmilliókkal jár előttünk. Ebből már nem volt nehéz összerakni a képet...

– Micsoda önteltség!

– Egyáltalán nem. Emlékszik a holdháborúk előtti időkre? Az első telepésekre, a milliárdos üzletemberekre? Ők is tudták az igazat a Holdról... Nem a polgárháború elől költöztek a Marsra, nem a termonukleáris fegyverektől féltek, hanem a Hold reagálásától. Egyikük a halála után, hátrahagyott végrendeletében bevallotta, hogy sohasem építettek gravitációs generátorokat, csupán azok épületeit húzták fel. Magukra a generátorokra ugyanis egyszerűen *nem volt szükség!* A Holdon a kolonizáció kezdetekor a földihez hasonló mértékű tömegvonzás működött! Csupán azért nem beszéltek erről, mert a nem létező gravitációs generátorok állítólagos működtetéséért jókora pénzüsségeket szedtek be a későbbi telepésektől.

A hangszórók megreccsentek.

– Sir Thomas Herschel volt az a féreg, aki kifecsegte a titkot. Ott fekszik balra a harmadik kapszulában, mert mindentől függetlenül nagy koponya volt.

– Él?

– Mélyálomban alszik, akárcsak a többiek.

– Úgy tudtam pedig, hogy meghalt. El is temették.

– Az emberek számára valóban meghalt. Viszont csupán a másolatát tudták eltemetni, amire időközben kicseréltem a testét.

– Messzire elér a keze.

– Ha nem is a kezem, de elérek... Az önök zárt világán szinte mindent.

Az eddig mozdulatlanul figyelő Jimmy L. a következő tartályhoz lépett.

– Ezt itt ismerem, uram – jelentette, mert fontosnak tartotta felfedezését. – Úgy értem, belém programozták, hogy felismerjem, ha meglátom a képét. Ez egy tudós, Albert Einstein...

Locador anélkül lépett el a kapszula előtt, hogy figyelemre méltatta volna a benne fekvő testet. Csak a következőnél állt meg.

– Ha az ott Einstein, akkor ez egy másik nagy koponya lehet – mondta közel hajolva az üvegbúrához.

– Az ott egy politikus és hadvezér – recsegték a hangszórók. – A neve Adolf Hitler.

– Ő is él? – kérdezte Locador.

– Persze, hogy él, mint mindenki, aki itt van. Hitler egyébként saját maga érkezett a Holdra, miután elveszített egy háborút. Hívei építették fel az első kupolavárost, és már jóval a háború vége előtt titkos rakétajáratokat közlekedtettek a Föld és a Hold között... Úgyhogy te, android, rosszul tudod, ha azt hiszed, a szovjetek tették be ide először a lábukat.

– Tényleg hallott minket – konstataálta Jimmy L., Locador azonban nem törődött vele. Széles karmozdulattal mutatott a feje fölé és a terem távoli részei felé.

– Mi ez itt, valami múzeum?

– Múzeum... – kacagott némileg mesterkéltén a hang. – Már mondtam, hogy ezek nem halott tárgyak. A történelem meghatározó emberei várnak itt elemzésre.

– Elemzésre?

– Vizsgálatra. Tudnom kell, mitől váltak azzá, amivé.

– De... – próbált közbeszólni Jimmy L., sikertelenül.

– Tudom, mit akarsz mondani, android. Hogy valamennyien meghaltak a Földön. De ez nem igaz; időben kicseréltem őket egy másolatra. Hatalmas plazmatartalékaim vannak, amiből megformálhatom a reprinteket. Olyanokat, mint ez a két *gantenier*. A tömegek általában észre sem veszik, hogy vezéreik már nem emberek, csupán az én parancsaimat teljesítő bábuk.

– A csere után pedig, gondolom, nem sokáig élnek a másolatok, nehogy lebukjanak.

– Baleset, merénylet, természetes halál... nagy a választék. Persze, így is akadt néhány gyanús eset.

– És mindig volt, aki megsejtette az igazságot...

– No, igen, még én sem vagyok tökéletes.

– Túl gyorsan változtatta például a felszínét.

– Ó, igen. A telepések romboló munkája fájdalmat okozott, így amikor végre kipusztultak, gyorsan kijavítottam a sérüléseimet.

– És nem engedett ide többé senkit.

– Így van. Egy időre elegendő lett az emberekből.

– Akkor minek a légkör?

– Az egészen kellemes. Tisztán tart. De nem akarom, hogy maguk megint ideköltözzenek. Fárasztóak. Tudja, először jöttek a németek és Hitler. Ő elég érdekes volt; figyelemreméltó nézeteket vallott az istenekről és az emberek eredetéről, de azt akarta, hogy plazmából készítsék neki hadsereget. Aztán megérkeztek ezek a földönkívüliek, a *gantenierek*, akik se szó, se beszéd, hadművelleti bázisokat létesítettek rajtam, hogy felkészüljenek a Föld elleni támadásra.

– Miért nem lépett közbe?

– Az én dolgom a megfigyelés. És különben sem voltak annyira veszélyesek. Aztán megérkeztek az amerikaiak és paktumot kötöttek az idegenekkel. Ráadásul rájöttek arra, hogy ki vagyok én.

– Nem pusztította el őket?

– Nem. Megtették ezt nem sokkal később az embertársaik. Aztán elűzték innen az idegeneket, és néhányan, akik tudtak rólam, ideköltöztek. Velük én kötöttem üzletet. Bizonyos ellenszolgáltatásokért cserébe kényelmes környezetté alakítottam a felszínét.

– A jó világ azonban nem tartott sokáig...

– Hát nem. Még mindig nem tudom előre kiszámítani az emberek várható cselekedeteit.

– Ezért befolyásolja őket.

– Ó, nem, azt nem lehet. Tudja, pont ez a probléma... magával is.

– Velem?

– Uram – szólt közbe ismét Jimmy L. A hangjában rejlő figyelmeztetés ezúttal hatott Locadorra. Az android a terem távoli vége felé mutatott.

– A deszantosok – állapította meg a nagyúr.

A hibernáló kapszulák sorai közt egyenruhás katonák százai közeledtek feléjük, furcsán merev léptekkel.

– Ezek is élnek? – kérdezte Jimmy L. a gazdáját, de Locador helyett a hangszórók válaszoltak.

– Őket kénytelen voltam megölni, hogy újra hasznosíthatóak legyenek.

– Zombik – mondta az android.

– Olyasmik – felelték a hangszórók. – Egy halott katonát nem lehet ismét megölni...

A deszantosok sora közben szétszakadozott, a kapszulák közötti átjárókon legyezőszerűen szétterült. Láthatóan Locador robotjait készültek bekeríteni, miközben a nagyúrhoz és androidjához egyelőre nem közeledtek.

– A *gantenierek* fegyverei vannak náluk – állapította meg Jimmy L.

– Hatásosabbak, mint a mieink. Ezért hagyták a deszantosok felszerelését a hajón.

A katonák bakancsainak dobbanásai és a hibernáló berendezések halk zúgásának zaja összevegyült, alig hallották meg a hangszórók recsegését.

– Láthatja, legalább százszoros túlerőben vannak az embereim, ezért arra kérem, tegyék le a fegyvereket. Nincs értelme az ellenállásnak.

Locador körülnézett. Harcosai már tüzelőállásba helyezkedtek és vártak.

– Remélem, nem gondolta, hogy nem veszem észre, ahogy szétszóródnak a robotjai? Engedje, hogy összeterelem őket, és nem esik bántódásuk.

A nagyúr egyetlen intésére leengedték fegyvereiket a robotok. Locador szótlanul figyelte, ahogyan a mereven mozgó deszantosok lefegyverzik, majd közrefogják őket, és megindulnak a kijárat felé.

– Mit akar tenni velük?

– Egyelőre csak kivitetem őket az épületből. Ott megvárhatják, amíg mi befejezzük kettőnk ügyét.

– Elég nehéz valakivel személytelenül tárgyalni. Nem látom, nem tudom, hol van...

– Dehogynem lát! Én vagyok a padló a lába alatt, a levegő, amit beszív, a fény, amit érzel... Minden én vagyok! *Én vagyok a Hold!*

– Na, ne túlozzon – dünnyögte Locador, miközben utolsó harcosa után nézett, amelyik éppen kilépett a kapun. A deszantosok közül több tucatnyian álltak sorfalat a bejárat két oldalán. – Legfeljebb egy műhold központi agya lehet, ami automaták és robotok segítségére szorul.

– Műhold?! – kiáltották sértetten a hangszórók. – Hát még mindig nem jött rá, maga idióta, hogy kivel áll szemben? Én nem műhold vagyok, engem nem építettek! Nekem nincsenek automatáim és robotjaim! Ha volnának, mi szükségem lenne a plazmamásolatokra és ezekre a zombikra?

– Nos... – kezdte Locador, a hang azonban beléje fojtotta a szót.

– Én élőlény vagyok, maga bolond! Olyan, mint maga vagy az emberek! De az én népem évmilliárdokkal megelőzi magukat! Mi teremtjük az életet a kozmoszban, és mi neveljük fel a fajokat!

A nagyúr már nem is figyelt a szónoklatra. Az androidhoz fordult, és intett neki.

– Jimmy, menj a többiek után.

Az android bólintott, és határozott léptekkel a kijárat felé indult. A hangszórókból közben tovább áradt a szó.

– Ez a bolygó a testem! A hegyek, a kráterek, mind-mind én vagyok! Mít gondol,

miért változik olyan gyorsan a felszín? Nem robotok és gyárok építik át, de nem ám! Egy hegységet emelni nekem annyi, mint magának megfeszíteni a karizmaikat!

– Értem – vágott közbe durván Locador. – De mit akar tőlem? Miért csalt ide? Engem is be akar fektetni egy hibernáló kapszulába?

A *Hold* mintha eltöprengett volna az ötleten, mert a hangszórók néhány másodpercig némák maradtak.

– Arra nem lesz szükség – jelentette ki aztán a hang. – Hiszen maga nem ember, és én csak emberekkel foglalkozom.

– Ez esetben nem tudom, miért vagyok itt... Mert ön akarta, hogy eljöjjenek, ha nem tévedek...

– Nem, nem téved. Néhány befolyásos ember... olyanok, akikkel kapcsolatban állok... szóval elintézték, hogy a világparlament katonai egységeket küldjön ide, a feltételezett holdlakók elpusztítására. Az egységek azonban eltűntek, és ez olyan probléma volt, amelynek megoldására csak magát kérhették fel. Hiszen Locador annyiszor megmentette már az embereket!

– És az miért baj?

– Mert befolyásolja a történelmet! Megváltoztatja a faj fejlődését!

– Tönkreteszem a kísérletét?

– Igen! Igen! Maga nem ember, nem is ebből az univerzumból származik! Senki sem sejtí, hogy ki maga és hogyan került a Földre, de én tudom! Megtaláltam a dimenziókaput, amit használt. Földi bejárata az Andok hegységben van, a túlsó pedig, ki tudja... És mivel maga tönkretette evilági kísérletemet, úgy döntöttem, hogy a maga létsíkján kezdek egy újabba.

– Sosem jut át oda.

– Egyedül nem is, de maga segíteni fog nekem. Ezért van itt.

– Nem viszem át – mondta egyszerűen Locador. – Az a világ nem kér magából.

– Akkor meghal.

– Úgy gondolja? – kérdezte a nagyúr, és lassan a sisakjához emelte a kezét. – Maga csak tudja, hiszen mindent lát és mindent hall, igaz?...

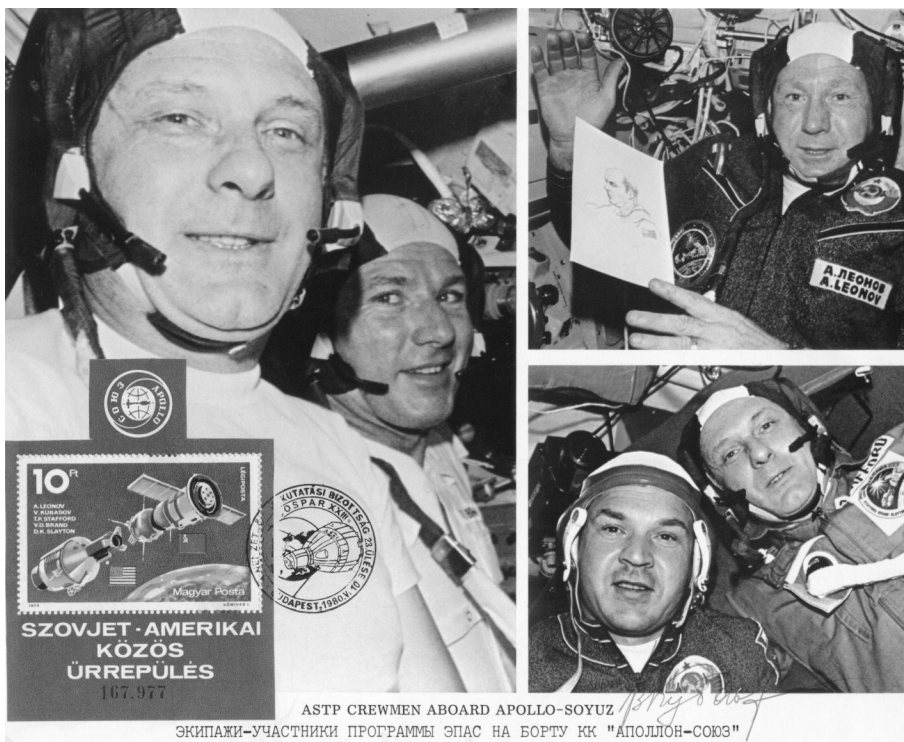
Odakint a bejárat előtt Jimmy L. a legközelebbi deszantos felé fordult.

– Most veszi le a sisakját – mondta a merev, hideg arcú katonának. – Ez a titkos fegyvere, ami ellen nincs védekezés ezen a világon. Persze, ez önt már nemigen érdekli, tizedes, de nem is magának mondom. Gazdája, a *Hold*, bizonyára most is hall minket, és szeretném, ha tudná, hogy bármilyen hatalmas és ősi lény, mégiscsak ebből az univerzumból származik. Márpedig ebben a világban nincs egyetlen értelmes lény sem, amelyik el tudná viselni a nagyúr látványát. Egyszer egy újságíró hölgy azt mondta, hogy halálosan ronda. Igaza volt, ő sem élte túl, de ez egy másik történet... No, búcsúzom, tizedes... azt hiszem, gazdája halála után ön is megszűnik majd hmm... *létezni*...

Az android gyengéden elfordította magától a katona rászegezett fegyverét és elnézett a férfi válla felett. A tizedes teste megremegett; erős hullámváz futott át rajta.

– Nincs már erő, amely mozgassa – mondta Jimmy L.

Körülöttük egymás után hullottak porba a katonák.

ASTP CREWMEN ABOARD APOLLO-SOYUZ
 ЭКИПАЖИ-УЧАСТНИКИ ПРОГРАММЫ ЭПАС НА БОРТУ КК "АПОЛЛОН-СОЮЗ"

Élteképek a szovjet-amerikai közös űrrepülésről.

V. N. Kubászov parancsnok és Farkas Bertalan az első magyar űrhajós 1980. május 26-án indult a Szojuz-36 kétszemélyes szállító űrhajóval a Szaljut-6 űrállomásra. A magyar űrhajós az 5. Interkozmosz-űrrepülésen vett részt. A kutatóprogram sikeres zárása után a két űrhajós a Szojuz-35 űrhajóval 1980. június 3-án tért vissza a Földre.